

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 334/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 88/2015 z 3. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 88/2015 z 3. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 T 83/2006 z 20. apríla 2011 uznaný za vinného zo spolupáchateľstva pokračovacieho zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1 a 2 písm. b) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

Uvedený rozsudok prvostupňového súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 13. septembra 2012, kedy vo veci rozhodol odvolací Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6 To 70/2011, ktorým podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcov 26. júla 2013 dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 66/2013 z 11. decembra 2013 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ 23. septembra 2015 prostredníctvom obhajkyne opakovane podal dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 To 70/2011 z 13. septembra 2012. Najvyšší súd toto (v poradí druhé) dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Tdo 88/2015 z 3. decembra 2015 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Dňa 24. marca 2016 podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 88/2015 z 3. decembra 2015, ktorým najvyšší súd opakovane podané dovolanie v jeho trestnej veci opätovne odmietol ako nedôvodné.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu v podstate namieta, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia už nemal podrobnejšie zaoberať jeho dovolacími námietkami, keďže dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom [sťažovateľ uplatňoval dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku].

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 88/2015 nadobudlo právoplatnosť 3. decembra 2015, kedy bolo vyhlásené. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého je uznesenie právoplatné, ak zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť, pričom podľa § 392 ods. 2 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.

Sťažovateľ svoju sťažnosť, datovanú k 18. marcu 2016 a doručení ústavnému súdu 24. marca 2016, podal na poštovú prepravu 21. marca 2016, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá uplynula 3. februára 2016.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, keďže zistený nedostatok podmienky konania (zmeškanie

zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti) by už nebolo možné konvalidovať ani potom, ako by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2016